

PESTE CÂTEVA ZILE, KARL A MERS CU SĂNIUȚA ÎN
PIAȚA MARE A ORAȘULUI. ȘI-A PRINS SĂNIUȚA DE O ALTĂ
SANIE MAI MARE, APOI A PORNIT ÎN URMA EI. SANIA CEA
MARE ALUNECA DIN CE ÎN CE MAI REPEDE, PÂNĂ A AJUNS
LA O BARIERĂ PRIN CARE AU IEȘIT DIN ORAȘ. DEODATĂ A
SIMȚIT O ZDRUNCINĂTURĂ PUTERNICĂ, DE PARCĂ AR FI
TRECUT PESTE NIȘTE ȘANȚURI. KARL S-A SPERAT
CUMPLIT ȘI A ÎNCERCAT SĂ SPUNĂ O RUGĂCIUNE ÎN
GÂND, DAR DEGEABA, NU-ȘI MAI ADUCEA AMINTE DECÂT
TABLA ÎNMULȚIRII.

SANIA CEA MARE S-A OPRIT, IAR CINE O CONDUCEA S-A RIDICAT. ÎN FAȚA LUI KARL STĂTEA O DOAMNĂ ÎNALTĂ ȘI GRAȚIOASĂ, CU PĂRUL ALB ȘI STRĂLUCITOR: ERA CRĂIASA ZĂPEZII. PARCĂ PLUTIND, S-A ÎNDREPTAT CĂTRE KARL.

– MI SE PARE CĂ ȚI-E FRIG! IA VINO AICI, ÎN BLANA MEA DE URS! I-A SPUS EA, SĂRUTÂNDU-L UȘOR PE FRUNTE.

DUPĂ ASTA, CRĂIASA ZĂPEZII L-A LUAT ÎN SANIE ȘI A ZBURAT CU EL SUS DE TOT, PRIN NORII VINEȚII AI IERNII, PÂNĂ LA PALATUL EI.

